

Bij te stellen prioriteiten

Ik ben IT-docent in het hoger onderwijs. Kort geleden vroeg de sectiecoördinator ons om samen te komen om na te denken over hoe de inhoud van onze cursussen beter kon aansluiten bij de behoeften van de bedrijven die onze studenten zouden kunnen aannemen.

Uit een enquête onder alumni en bedrijven bleek dat we sommige cursussen moesten versterken, nieuwe cursussen moesten creëren en moesten nadenken over de noodzaak (of niet) om andere cursussen te behouden.

Tijdens deze vergadering stonden vakken en onderwerpen centraal en het feit dat we vakken moesten schrappen zorgde voor veel onrust bij de collega's die verantwoordelijk waren voor deze vakken. De vergadering werd moeilijk en ik vroeg het woord om te kijken of het mogelijk was om niet de onderwerpen centraal te stellen in onze discussies, maar om onze collega's centraal te plaatsen. Dus nam ik het voorbeeld van een cursus die een collega had kunnen geven die misschien uren zou verliezen. Ik vroeg de collega die verantwoordelijk was voor de cursus of hij bereid was om de cursus over te laten aan die andere collega die uren zou verliezen. Het antwoord was ja, en plotseling deden alle andere collega's hetzelfde, en de situatie was in een mum van tijd opgelost. Er heerste weer een klimaat van sereniteit tussen ons.

Op weg naar huis nam een collega die bij de bijeenkomst aanwezig was contact met me op en zei: "Het was God die deze woorden in jou inspireerde tijdens de bijeenkomst".

Ik was erg ontroerd omdat ik me op dat moment realiseerde dat het God was die door mij had gehandeld. Ik was zijn instrument geweest om eenheid tussen ons tot stand te brengen.

Manu